

Hvad er der blevet af Veronika? Veronika, det er en af de Piger, som det ærede Medlem lokkede bort fra sin Plads og fik her til København. — Men altsaa, mørk Arrest og Ris har der tidligere været anvendt paa „Hebron“, og Ørefigen har der været anvendt. Jeg skal senere komme tilbage til dette. Dernæst er der blevet anket, vistnok ogsaa af det ærede Medlem, i alt Fald af andre ærede Medlemmer, over, at der paa denne Anstalt var Børn i forskellige Aldere, Forholdet er det, at da Børneloven blev vedtagen og traadte i Kraft, var det den givne Forudsætning fra alle Sider, at man skulde arbejde videre paa det Grundlag, der fandtes. Det var ikke saaledes, at man uden videre sløjfede alle de Børneopdragelsesanstalter, der fandtes, og vilde lave ny, men man skulde arbejde videre paa det foreliggende Grundlag, og saa kan man naturligvis ikke lige straks begynde med at sige: Nu skulle de og de Børn bort fra denne Anstalt, der skal Tid til alting. Naar man ser paa Fortegnelsen, der findes aftrykt i Forhørene over de Piger, der have været enten paa Anstalten eller anbragt i Pladser, og saa gaar igennem, hvilket jeg har gjort, men hvilket man ganske vist ikke kan gøre paa Grundlag af Forhørene, hvilke af Pigerne der var paa Anstalten, da hele denne Agitation begynde, bliver Resultatet, at alle Pigerne — med Undtagelse af en 5—6 Børn, som ikke vare paa Anstalten som Opdragelsesanstalt, — vare i en Alder, paa en enkelt 12-aarig nær, af mellem 13 og 18 Aar. Det er dog ikke saa overordentlig stor en Aldersforskel, der er, og hvad de 5—6 andre Børn angaar, hvoraf nogle ere meget smaa, er Forholdet det, at det ikke var Børn, som vare anbragte paa Anstalten til Opdragelse. Det var Plejebørn, som Fru Bransholm gratis havde antaget. Naar der nemlig kom nogen til hende med saadant et lille Barn, som var hjemløst og ingen Steder havde at være, kunde hun ikke sige Nej dertil, saa tog hun imod det uden Vederlag. Og det vilde dog være en ret vanskelig Ting, om Administrationen skulde begynde Børnelovens Virksomhed med at sige: Disse Børn skulle bort, dem maa Fru Bransholm ikke have. Saa maatte Administrationen da først søge at skaffe Plads andetsteds til dem. Alt det er noget, der tager Tid.

Det hele reducerede sig altsaa til, som sagt, at der har været anvendt mørk Arrest og Ris i sin Tid paa „Hebron“ og Ørefigen.

Men naar det ærede Medlem nu ser sit Anklagemateriale reduceret i den Grad, hvad gør han saa? Saa siger han ikke: Jeg har i alt væsentligt gjort Fru Bransholm Uret, nej, han fastholder alle sine Anklager. Ganske vist, det med de to Trommehinder maa han tage tilbage, og det, at Fru Bransholm var Skyld i Monikas Død, maa han ogsaa tage tilbage, men da det ærede Medlem ikke kan blive træt af at forfølge Fru Bransholm, finder han ny Beskyldninger imod hende, som han fremsatte i sine Udtalelser her i Tinget.

Først og fremmest sigter han Fru Bransholm for Mangel paa Sanddruhed, det ærede Medlem siger, at hun har sagt til Bladmænd, at det kun var 2 Piger, der havde været i mørk Arrest og det kun i faa Timer, men af Forhørene viser det sig, at der har været adskilligt flere. Det forekommer mig, at det er et lidt vagt Bevis, naar det ærede Medlem vil fremsætte ny Beskyldninger mod Fru Bransholm. Thi i Forhørene foreligger der ikke Oplysning om, hvad hun skal have sagt til Bladmændene. Jeg mindes det i alt Fald ikke. Det viser sig saa ofte, at naar man har ladet sig udspørge af en Bladmand og bagefter ser, hvad der kommer i Aviserne, er der ret betydelige Uoverensstemmelser (Hør, Hør!), saa det, at nogle Bladmænd have sagt, at Fru Bransholm har sagt, at kun to Børn have været i mørk Arrest og kun i faa Timer, er virkelig et alt for spinkelt Grundlag for det ærede Medlem til derpaa at beskyldte Fru Bransholm for Mangel paa Sanddruhed. Jeg skal ganske vist indrømme, at det er et Grundlag, selv om det er spinkelt, som er nok saa godt som adskillige af de Grundlag, hvorpaa det ærede Medlem har bygget adskillige af sine Beskyldninger.

Det ærede Medlem siger saa, at Fru Bransholm i sin første Forklaring i Forhørene er i større Strid med Sandheden end Kristine — det er en af de unge Piger, der have aflagt falsk Ed i Aarhus —, men det ærede Medlem lader ganske være med at paavise nærmere, hvori denne Uoverensstemmelse med Sandheden skulde bero. Jeg har søgt at finde det, men jeg har ikke kunnet finde det. Det ærede Medlem beskylder altsaa her Fru Bransholm for at afgive falsk Forklaring for Retten.

Det ærede Medlem siger dernæst, at Fru Bransholm har paavirket Pigerne med Hensyn til disse Forklaringer. Det synes jeg ogsaa er en temmelig stærk Beskyldning, navnlig da der som Grundlag ikke